Ἔτος ΣΤ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1902 Ἀριθ. 713

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. —Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.-Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ λῃστὴς καὶ αἱ γυναῖκες — Ἀλεξάνδρα βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου) — Τὸ Νέον Συμβόλαιον.— Μητέρες καὶ θυγατέρες. κατὰ μετάφρασιν. (Gustave Droz).— Γερμανικὴ φιλολογία (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Χριστιαναὶ Γυναῖκες.— Συνταγαίτ—Εἰδοποιήσεις.—Τὸ δακτυλίδι τοῦ πλοιάρχου (ἐπιφ«λλίς(.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Ο ΛΗΣΤΗΣ

Οἱ ἁρματωλοὶ καὶ οἱ κλέφτες καὶ ὅλοι ὅσοι εἶχαν μεταβάλλει τὰ Ἑλληνικὰ βουνὰ εἰς βωμούς, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀνέπεμπαν τὰς πρὸς τοὺς θεοὺς τῆς ἐλευθερίας ἐπικλήσεις των, ὅλοι αὐτοὶ θὰ συγκινοῦνται καὶ θὰ συνταράσσωνται τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας μέσα εἰς τοὺς ἀδόξους τάφους των.

Τὰ βουνὰ καὶ τὰ ἀγαπητὰ λημέρια των, τὰ ὁποῖα ἐπὶ ἕνα περίπου αἰῶνα τώρα λούει καθ' ἡμέραν ἡ δροσερὰ τῆς ἐλευθερίας πνοὴ μετεβλήθησαν εἰς διαιτήματα κοινοτάτων λῃστῶν, λῃστῶν χυδαίων καὶ ἀγροίκων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀντὶ νὰ μένουν ἄγνωστα καὶ νὰ θάπτωνται ὑπὸ τὴν ὑπερτάτην καταφρόνησιν τοῦ πλήθους, ἀρχίζουν νὰ περιβάλλωνται μὲ κάποιαν διαφήμισιν, ἡ ὁποία δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς δόξης.

Ὁ ἀγροῖκος καὶ κοινότατος κλέπτης βαλαντίων, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν πονηρίαν καὶ τὴν λωποδυτικὴν ἰδιοφυΐαν του κατώρθωσε νὰ καταρρίψῃ ἀπέναντι τῶν ξένων τὸ γόητρον τῆς Ἑλληνικῆς εὐνομίας καὶ τάξεως καὶ ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἀσύγγνωστον ἀνοχὴν τῶν συγχωρικῶν του κατώρθωσε νὰ μεταβληθῇ εἰς φόβητρον ἑνὸς νομοῦ ὁλοκλήρου, σήμερον ἀντὶ νὰ εἶναι ἀντικείμενον γενικῆς ἀηδίας καὶ καταφρονήσεως, παρουσιάζεται μὲ τὸν ἐρυθροῦν σκοῦφον ἑνὸς ἐπαναστάτου σοσιαλιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνθαρρύνεται εἰς τὸν νέον ρόλον, τὸν ὁποῖον παίζει, ὅπως ἐνεθαρρύνθη καὶ εἰς τὸν παλαιόν.

Μὲ τρεῖς τέσσαρας κοινοτοπίας, τὰς ὁποίας ἀκούει τις νὰ ἐπαναλαμβάνωνται κάθε στιγμὴν καὶ εἰς τὴν λέσχην τῶν πλουσίων καὶ εἰς τὴν ταβέρναν τῶν πτωχῶν, μὲ ὀλίγας ἀναμασσημένας θεωρίας περὶ Ἑλληνικῆς δικαιοσύνης καὶ κοινωνικῆς ἀνισότητος καὶ σκληρότητος τῶν πλουσίων, ὁ λωποδύτης τῶν χωρίων καὶ χθεσινὸς τυραννίσκος τῶν χωρικῶν μεταβάλλεται εἰς ἥρωα καὶ εἰς θῦμα τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος, γύρω τοῦ ὁποίου ἀρχίζουν νὰ πλημμυροῦν πάνδημοι ἐκδηλώσεις συμπαθείας καὶ ἐνδιαφέροντος ὄχι παλαιῶν φίλων καὶ συντρόφων, ἀλλὰ . . . . κυριῶν.

Αὐτὴν τὴν εἴδησιν τὴν ἀρκετὰ ἀπίθανον καὶ πολὺ ἀποκαρδιωτικὴν μετεβίβασε τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ ἑλληνικὸς τηλέγραφος καὶ διεσάλπισεν ἡ καθημερινὴ χρονογραφία. Δὲν θέλομεν νὰ ἐξετάσωμεν ποῖαι εἶναι αἱ κυρίαι, αἱ ὁποῖαι μετέβησαν εἰς ἐπίσκεψίν του, ἀλλ' οὔτε ἐὰν τὰ χέρια τὰ ὁποῖα κατεσκεύασαν τὰ πρὸς αὐτὸν ἀποσταλέντα γλυκίσματα ἦσαν ἁβρὰ καὶ ἁπαλὰ κυριῶν τοῦ μεγάλου κόσμου ἢ σκληρὰ καὶ τιλῶδη χέρια τυχαίων γυναικῶν τοῦ λαοῦ.

Θὰ ηὐχόμεθα καὶ ἐπεθυμοῦμεν τὸ δεύτερον. Διότι ἐπὶ τέλους μεταξὺ τῶν φίλων ἑνὸς λῃστοῦ, ἠμποροῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες τῆς αὐτῆς ὅπως δήποτε κοινωνικῆς μορφώσεως καὶ περιωπῆς. Καὶ εἰς τὰς γυναῖκας αὐτὰς ἐπιβάλλεται νὰ συμπαθοῦν τὸν ἐν δυστυχίᾳ φίλον, καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ τὸν κάμνουν νὰ λησμονῇ τὴν δυστυχίαν του.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ κοινὸν αὐτὸ αἴσθημα τῆς συμπαθείας ἕως τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον τῶν κυριῶν, τὸ ἐκδηλούμενον, ὡς ἐγράφη, τόσον πομπωδῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως, ὑπάρχει μεγίστη διαφορά. Ὄχι διότι αἱ κυρίαι ὀφείλουν νὰ εἶναι σκληραὶ καὶ ἀπάνθρωποι, ὄχι διότι ἀπαγορεύεται εἰς αὐτὰς νὰ ἐπισκέπτωνται τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς, ὄχι διότι πρέπει νὰ ἀρνηθοῦν τὸν οἶκτόν των εἰς ἓν πνεῦμα ἀποπλανηθὲν ἢ εἰς μίαν

ψυχὴν διαφθαρεῖσαν, ἀλλὰ διότι ἐξέλεξαν ἀκατάλληλον περίστασιν καὶ ἐντελῶς ἀνάρμοστον τρόπον πρὸς ἐκδήλωσιν τῶν φιλανθρώπων αἰσθημάτων των.

Ἐὰν ὁ ληστὴς εἰς τὴν ληστρικὴν ἐν γένει ζωήν του παρεῖχε διδόμενα χαρακτῆρος ἱπποτικοῦ, ἐὰν ἀντήλασσε τὸ τίμιον καὶ ἥσυχον ἐπάγγελμα τοῦ βιοπαλαιστοῦ μὲ τὸ τοῦ ληστοῦ τῶν ὀρέων, ὁρμηθεὶς ἀπὸ ἓν πάθος εὐγενές, ἀπὸ μίαν κοινωνικὴν πίεσιν οἱανδήποτε, ἀπὸ ἓν ἀδίκημα ἠθικὸν, ἐὰν ἀντὶ νὰ κλέπτῃ, ἔχυνεν αἷμα, ὑπείκων εἰς ἐκτραχυνθέντα ἔνστικτα καὶ ψυχὴν σκληρυνθεῖσαν ὑπὸ τὸ κράτος, τίς οἶδε ποίου μεγάλου πόνου, τότε ἡ συμπάθεια τῆς γυναικείας ψυχῆς ἦτο περισσότερον δικαιολογημένη.

Διότι δὲν εἶναι οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τελευταία φορά, καθ' ἣν γυναῖκες ἐξηγέρθησαν ὑπὲρ ἀνθρώπων, οὗς ἡ δικαιοσύνη ἀπεκήρυξε καὶ ὄχι μόνον συμπάθειαν ἐξεδήλωσαν, ἀλλὰ καὶ εἰς χρηματικὰς θυσίας γενναίας ὑπεβλήθησαν πρὸς ἐπανόρθωσιν ἑνὸς ἀδικήματος. Ἡ Λευκὴ Κυρία τῆς δίκης τοῦ Δρεϋφούς, ἐπάλαισε καὶ ἠγωνίσθη ἡρωϊκώτατα ὑπὲρ τοῦ καταδίκου τῆς Νήσου τοῦ Διαβόλου, ἱδρύσασα ἰδίαν πρὸς τοῦτο ἐφημερίδα, δι' ἧς εἶχε κατέλθει πάνοπλος εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ ἀδικηθέντος ἀγῶνα. Καὶ τὰ μέγιστα ἐν Εὐρώπῃ σωματεῖα τῶν καταδίκων, τῶν ὁποίων πρώτη ἱδρύτρια ὑπῆρξεν ἡ ἀοίδιμος Ισπανὶς Assomption Arrenal, τί ἄλλο σκοποῦν ἢ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνίσχυσιν καὶ παρηγορίαν τῶν ἀτυχῶν καταδίκων; Καὶ ἡ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ὁμιλία τῆς κομήσσης Καπνὶστ εἰς τὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον Παρνασσόν, τί ἄλλο ἐσκόπει ἢ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἡ κοινωνία ἀποκηρύττει, χωρὶς νὰ ὑπολογίζῃ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰ ὁποίας ἐγκλημάτισαν; Καὶ ἡ σωτηρία καὶ ἡ χάρις ἑνὸς εἰς θάνατον καταδικασμένου ἡ κερδισθεῖσα ὑπὸ τῆς ἰδίας κυρίας, χάρις εἰς ὑπερανθρώπους ἐνεργείας, τί ἄλλο εἶναι ἢ ἐξωτερίκευσις ἐπαινετοῦ αἰσθήματος συμπαθείας καὶ οἴκτου πρὸς τὴν παρεκτρεπομένην καὶ ἐγκληματοῦσαν ἀνευθύνως, πολλάκις, ἀνθρωπότητα; Καὶ ἡ παρ' αὐτῆς τῆς βασιλίσσης ἐπιδειχθεῖσα εὐγενὴς μέριμνα καὶ ἡ σύστασις σωματείων κυριῶν ὑπὸ τὴν ὑψηλήν της Προεδρείαν, τί ἄλλο παρὰ ἔνδειξις συμπαθείας καὶ ἐνδιαφέροντος καὶ προσπάθεια πρὸς ἠθικοποίησιν τῶν δυστυχῶν αὐτῶν;

Ἀλλ' ὅ,τι ἐπιτρέπεται καὶ ἐπιβάλλεται δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐξώφλησαν πλέον τοὺς λογαριασμούς των μὲ τὴν δικαιοσύνην καὶ μὲ τὸν νόμον καὶ οἱ ὁποῖοι ὑπέκυψαν εἰς τὸ μοιραῖον τῆς τύχης των, δὲν ἐπιτρέπεται καὶ δὲν συγχωρεῖται περὶ ἀνθρώπου, ὅστις ἐμπαίζει τοὺς νόμους καὶ κηρύττει ὅτι εἶναι τόσον ἰσχυρός, ὥστε οἱ συνένοχοί του νὰ μὴ ἔχουν νὰ φοβηθοῦν τίποτε. Πρὸ τοιαύτης θρασύτητος ἐγκληματιῶν ὀφείλει νὰ σιγᾷ ἡ γυναικεία εὐαισθησία, καὶ νὰ μὴ ἐξωτερικεύεται ἡ ἔμφυτος εἰς τὴν γυναικείαν ψυχὴν ἐνυπάρχουσα ὑπὲρ παντὸς δυστυχοῦς συμπάθεια. Ἐκτός, ἐάν, καὶ αἱ Ἑλληνίδες, πρὶν ἢ ἀκόμη καλά, καλὰ δώσουν σημεῖα ἐνεργοῦ ζωῆς καὶ δράσεως ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ, ἐκτραπῶσιν ὡς ἔκφυλοι εἰς νευροπαθεῖς καὶ νευρασθενικὰς ἐξωτερικεύσεις αἰσθημάτων ἀμφιβόλων ἀρχῶν καὶ ἀκόμη πλέον ἀμφιβόλου λογικῆς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Λέγεται ὅτι ὅταν τὴν Κυριακὴν εἰς τὰς 13 Μαΐου ἔρθασεν ἡ εἴδησις τῆς εἰρήνης εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Οὐϊθσόρ, ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα ἐγονάτισε λέγουσα: «Ἂς εἶνε εὐλογημένος ὁ Θεός»! Βεβαίως, κατὰ τὸν φρικτὸν πόλεμον ἡ βασίλισσα ἐμποδίζετο ἀπὸ τὴν θέσιν της νὰ ἐκφράσῃ ἄλλην γνώμην, ἀπὸ ἐκείνην ποῦ τῆς ἐπέτρεπεν ἡ γυναικεία εὐσπλαγχνία τῆς διὰ τὰ θύματα τοῦ πολέμου τοῦ Τρανσβαλ. Ἀλλ' ἡ ψυχή της δὲν ἠδύνατο νὰ μὴν εἶνε ἐναντία πολέμου, ὁ ὁποῖος μοιραίως τῆς ἔφερεν ἀνάλογον σκληρὰν ἀνάμνησιν;

Ἡ Ἀλεξάνδρα βεβαίως ποτὲ δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι πρὶν νὰ γίνῃ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἦτο πριγκήπισσα τῆς Δανίας· καὶ ἐνθυμεῖτο πάντοτε τὴν λύπην καὶ στενοχωρίαν τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὅταν πολὺ νέα, μόλις εἶχεν ὑπανδρευθῆ, εἶδε τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν νὰ ἐκστρατεύσουν ἐναντίον τῆς Δανίας καὶ νὰ τῆς ἀφαιρέσουν δύο ἐπαρχίας, ἐν ὀνόματι τοῦ δικαίου τοῦ ἰσχυροτέρου. Διηγοῦνται μάλιστα διὰ τὸ μῖσος αὐτὸ τῆς βασιλίσσης ἕνα περίεργον ἀνέκδοτον:

Ὅταν ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος ὁ Α'. ἦλθεν ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸν πόλεμον νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν βασίλισσαν Βικτωρίαν, ἠρώτησε τὴν μικρὰν πριγκήπισσαν Βεκτρίκην τί ἠμποροῦσε νὰ τῆς προσφέρῃ, τὸ ὁποῖον νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ πολύ: «Τὴν κεφαλὴν τοῦ Βίσμαρκ» ἐψιθύρισεν εἰς τὸ παιδίον ἡ Ἀλεξάνδρα, ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλίας.

Ἡ ἀγάπη αὕτη διὰ τὴν χώραν τῆς γεννήσεώς της εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Ἀλεξάνδρας. Δύναταί τις νὰ κρίνῃ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτὴν ἀπὸ τὰς συχνὰς ἐπισκέψεις της εἰς τὴν Δανίαν καὶ ἀπὸ τὴν εὐτυχείαν ἡ ὁποία λάμπει εἰς τὸ πρόσωπόν της, ὁσάκις εὑρεθῇ εἰς τὸ μέσον τῆς πατριαρχικῆς ἁπλότητος τῆς Αὐλῆς τῆς Κοπεγχάγης.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη διὰ νὰ κάμνῃ τὰ τέκνα της νὰ τὴν ὑπακούουν, δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο παρὰ νὰ τοὺς ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τὰ ἐπήγαινε εἰς τὴν Δανίαν ἢ ἀναλόγως τῆς περιστάσεως νὰ τὰ φοβερίσῃ, ὅτι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ἔβλεπον τὸ Bernstaff μὲ τὸν μεγάλον κῆπόν του καὶ τὸ δάσος ὅπου τρέχουν ἐλεύθερα τὰ ἐλάφια. Ἐὰν ἤθελε νὰ μὴν ἀποκοιμηθοῦν τὸ ἑσπέρας τοὺς διηγεῖτο τοὺς ὡραίους της περιπάτους μὲ τὴν θείαν των Δάγμαρ εἰς τὰ δάση τοῦ Brenstaff, τὴν ἐπάνοδόν των μέσα σ' ἕνα ἁμάξι ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μαζεύουν ταῖς λάσπαις· μίαν ἡμέραν ὅπου ἐπῆγαν πολὺ μακρὰν καὶ ἦσαν πολὺ κουρασμέναι διὰ νὰ ἐπιστρέψουν πεζαί, τὴν ἀγανάκτησιν τῆς μάμμης των ὅταν τὰς εἶδε νὰ ἐπιστρέψουν ξεσχισμένακι, τὰς εὔθυμους ἡμέρας τοῦ Tredensborg μαζὶ μὲ τὸν Τσάρον Ἀλέξανδρον ΙΙΙ, κατὰ τὰς ὁποίας αἱ θαλάσσιαι ἐκδρομαὶ καὶ αἱ ἱππικαὶ ἦσαν αἱ διασκεδαστικώτεραι.

Καὶ τώρα ἀκόμη ὅταν ἡ Βασίλισσα ὁμιλεῖ διὰ τὴν πατρίδα της εἶνε ἀνεξάντλητος καὶ τίποτε δὲν εὐχαριστεῖ τὰς θυγατέρας της καὶ τὰς ἐγγονάς της, ὅσον νὰ τὴν ἀκούουν νὰ διηγῆται τὴν νεότητά της.

Νεότητα θαυμασίας ἁπλότητος! Ἡ Ἄλιξ, ὅπως τὴν ὠνόμαζον οἱ οἰκεῖοί της, ἐλατρεύετο ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς της καὶ τὰς ἀδελφάς της καὶ ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἀγάπη εἶνε ἓν χαρακτηριστικὸν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Δανίας. Αἱ τρεῖς ἀδελφαί, Ἀλεξάνδρα, Δάγμαρ καὶ Θύρα, ἡ μέλλουσα δούκισσα τῆς Κουμπερλάνδης ἀποτελοῦν ἀληθῆ τριάδα· πάντα εἶνε κοινὰ μεταξύ των καὶ αἱ χαραὶ καὶ αἱ λύπαι. Τίποτε ἄλλο δὲν τὰς χωρίζει ἀπὸ τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἄλιξ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα, αὕτη μὲ τὰς περιποιήσεις της, μὲ τὰς λεπτότητάς της κάμνει ἰσχυροτέρους τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀγάπης των.

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἀκόμη ἦσαν πολὺ νέαι, συνωμίλουν μαζῆ καὶ κάθε μία εἶπε τί ἐπεθύμει περισσότερον: ἡ Ἀλεξάνδρα ἐπεθύμει ν' ἀγαπᾶται, ἡ Δάγμαρ νὰ δύναται νὰ κάμνῃ τὸ καλὸν καὶ ἡ Θύρα νὰ εἶνε φρόνιμος. Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ν' ἀγαπᾶται, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἡ Ἀλεξάνδρα ὅταν ἦτο τόσον νέα ἐξηκολούθησε καὶ κατόπιν. Καὶ σήμερον ἀκόμη καὶ ἴσως σήμερον περισσότερον τὴν αἰσθάνεται, καὶ ὅλαι αἱ πράξεις της εἰς αὐτὸ τείνουν εἰς τὸ ν' ἀγαπᾶται.

Ἕως καὶ εἰς τοὺς στολισμούς των αἱ τρεῖς πριγκήπισσαι ἔχουν τὰ αὐτὰ γοῦστα καὶ πάντοτε φοροῦν τὰ αὐτὰ φορέματα καὶ κτενίζονται μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, πολὺ ἁπλᾶ, καὶ ὅταν ἤθελαν κᾶτι ἀπὸ τὴν μαμάν των, ἡ Ἄλιξ ἐπεφορτίζεται πάντοτε νὰ τὸ ζητήσῃ.

Εἰς τὴν Κοπεγχάγην αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἦτο ἡ χαρὰ ὅλων τῶν αἰθουσῶν, δὲν ἐγίνετο ἑορτὴ χωρὶς «τὴν οἰκογένειαν τοῦ Χριστιανοῦ» ὅπως τοὺς ὠνόμαζον οἰκείως, δὲν ὑπῆρχε μουσικὸν πρόγραμμα χωρὶς νὰ ἔχῃ ἕνα τεμάχιον μὲ ὀκτὼ χέρια, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπαιζε ἡ πριγκήπισσα Λουΐζα καὶ αἱ τρεῖς θυγατέρες της. Ἡ Ἄλιξ διωργάνονε πάντοτε ὅλας τὰς διασκεδάσεις καὶ διὰ τὸν εὔθυμον αὐτὸν χαρακτῆρά της ἦτο ἐπίσης ἡ πλέον ἀγαπημένη τῶν ἀδελφῶν της. Ὁ Φρειδερίκος ὁ νῦν διάδοχος, ὁ ὁποῖος δὲν εὐχαριστεῖται παρὰ εἰς τὰς σοβαρὰς συναθροίσεις ἐν τούτοις ἐζητοῦσε τὴν συντροφιά της, αὐτὴν ἐξέλεγε ὡς σύντροφον διὰ τὰς ἐκδρομάς, διὰ τοὺς ἐφίππους περιπάτους, διὰ τὰς ἐπισκέψεις, διὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὰς διαφόρους διαλέξεις. Ὁ Γεώργιος ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος τὴν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ παίζῃ τ' ἀγαπημένα του μουσικὰ ἔργα καὶ ἠκολούθει μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς προόδους της εἰς τὴν ζωγραφικήν. Ὁ Βαλδεμὰρ ὁ πλέον εὔθυμος καὶ ὁ πλέον δημοτικὸς ἀπὸ τοὺς πρίγκηπας τῆς Δανίας καὶ ἐπίσης ὁ περισσότερον ἀγαπῶν νὰ πειράζῃ τοὺς ἄλλους τὴν ἐβασάνιζε διαφοροτρόπως. Ἐγνώριζε π.χ. ὅτι ὁ πατήρ των ἦτο πολὺ αὐστηρὸς διὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα ἐτιμωρεῖτο πάντοτε διότι ἐβράδυνε, καὶ πάντοτε ἔβαζε πίσω τὸ ὡρολόγιον τῆς ἀδελφῆς του, ὥστε ὅταν ὁ κώδων τοῦ φαγητοῦ ἐκτυποῦσε ἐκείνη δὲν ἦτο ἀκόμη ἕτοιμος καὶ κατέβαλε προσπαθείας διὰ νὰ προφθάσῃ ἐγκαίρως, αὐτὸς δὲ καταδιασκέδαζε ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ περνᾷ ταραγμένη πρὸ τοῦ αὐστηροῦ βλέμματος τοῦ πατρός της.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἠμπόδισε τὴν πριγκηπέσσαν νὰ ἐξακολουθῇ νὰ μὴν εἶνε ἀκριβὴς καθ' ὅλην της τὴν ζωήν, καὶ εἶνε πολλὰ τὰ ἀνέκδοτα τὰ ὁποῖα διηγοῦνται διὰ τὴν ἀνακρίβειαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Ἀλεξάνδρας. Ἰδοὺ ἐν ἀληθὲς καὶ διασκεδαστικόν. Αὐτὸ συνέβη εἰς τὴν Κοπεγχάγην, εἰς τὴν οἰκογενειακὴν αὐτὴν Αὐλὴν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς Χριστιανὸς εἶνε πολὺ αὐστηρὸς εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἐθιμοτυπίας. Ὅταν ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος ὁ Γ'. ἦτο εἰς τὴν Κοπεγχάγην, ὁ βασιλεὺς ἀπῄτει ὅλοι οἱ ξένοι τῶν ἀνακτόρων νὰ εὑρίσκωνται πρὸ τοῦ Τσάρου εἰς τὴν τραπεζαρίαν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Ἦτο δικαίωμά του νὰ ἔλθῃ τελευταῖος, πάντοτε ὅμως ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας ἤρχετο κατόπιν του καὶ δι' αὐτὸ ὁ πατήρ της τὴν ἐπέπληττεν, ὥστε ὁ Τσάρος ἀπεφάσισε νὰ μὴν πηγαίνῃ εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἂν δὲν ἐκτυποῦσε πρῶτον εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ τὴν ἐρωτήσῃ ἂν ἦτο ἕτοιμος.

Καὶ ἐπερίμενεν ἡσύχως εἰς τὸν διάδρομον ἕως νὰ τελειώσῃ τὴν τουαλέττταν της διὰ νὰ κατέβῃ μετ' αὐτήν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι ἐκάθηντο εἰς τὸ τραπέζι εἴκοσι ὡς τριάκοντα λεπτὰ ἀργότερα, ἀλλ' ὅλοι ἐσυγχωροῦσαν εἰς τὴν μέλλουσαν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας τὸ ἐλάττωμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐξηγόραζε μὲ τὴν χάριν της καὶ τὴν εὐθυμίαν της.

Τὸν εὔθυμον αὐτὸν χαρακτῆρα, φαίνεται ὅτι διετήρησεν ἡ Ἀλεξάνδρα μέχρι σήμερον, παρὰ τὰς πικρὰς στενοχωρίας καὶ θλίψεις τὰς ὁποίας ὑπέστη. Ὑπέφερε πολὺ ὡς μήτηρ ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ της τοῦ πλέον ἀγαπητοῦ. Ἡ βασίλισσα ἔζησε πάντοτε μεταξὺ τῶν τέκνων της, φροντίζουσα μόνη διὰ τὴν ἀνατροφήν των καὶ παίζουσα μαζῆ του. Εἰς τὸ Sandrugham, παρευρίσκετο εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ κρίκετ τὸ ὁποῖον οἱ νέοι πρίγκηπες ἔπαιζον μὲ τοὺς φίλους των καὶ τοὺς ἠκολούθει εἰς τὸ κυνήγιον καὶ τὸ ψάρευμα μὲ τὰς τρεῖς θυγατέρας της. Πάντοτε μεταξὺ τῆς μητρὸς καὶ τῶν τέκνων ὑπῆρξε μία τελεία οἰκειότης, αὐτὸ ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὰ τέκνα της, τὰ ὁποῖα ἀνέθρεψεν ὅπως ἀνετράφησαν οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαί καὶ ὅπως αὐτὴ ἡ ἰδία εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Δανίας.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἐφρόντιζε πάντοτε ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν τέκνῶν της τὰς λυπηρὰς εἰκόνας. Ὅταν ἦσαν μικρὰ οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου των ἦσαν στρωμμένοι μὲ χαρτὶ ἀνοικτοῦ χρώματος μὲ σχέδια χαρωπά. Ἀργότερα ὅταν ἐμεγάλωσαν ἤρχισε νὰ σκέπτεται διὰ τὴν ἀποκατάστασίν των ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλίας εἶπε τὰς λέξεις αὐτὰς αἱ ὁποῖαι χαρακτηρίζουν τὴν μητρικὴν ἀγάπην της: «Ἐλπίζω ὅτι ὅλα θὰ κάμουν γάμον ἀπὸ ἀγάπην, διότι ἡ σκέψις τοῦ νὰ χωρισθῶ ἀπὸ αὐτὰ μοῦ εἶνε ἀνυπόφορος». Καὶ πραγματικῶς ἐκτὸς τῆς πριγκηπίσσης Βικτωρίας, ἡ ὁποία δὲν ὑπανδρεύθη μέχρι σήμερον καὶ ἡ ὁποία εἶνε ὁ πλέον πιστὸς σύντροφος τῆς μητρός της, ὅλα τὰ ἄλλα τέκνα της ὑπανδρεύθησαν κατὰ τὴν κλίσιν τῆς καρδίας των καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μητρός των.

Τὸ Jandringham εἶνε ἡ ἀγαπημένη διαμονὴ τῆς βασιλίσσης, ἐκεῖ περιτριγυρισμένη ἀπὸ τὰ τέκνα της καὶ τὰ ἐγγόνια της, ἀνάμεσα στὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα ἀγαπᾷ καὶ τὰ ζῶα διὰ τὰ ὁποῖα τρελλαίνεται εἶνε εὐτυχής.

Ἡ ἀγάπη της διὰ τὰ ζῶα, διὰ τοὺς ἵππους, τοὺς σκύλους καὶ τοὺς παπαγάλους εἶνε γνωστή. Ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα δὲν ἐπιτρέπει ποτὲ νὰ βασανίσουν κανὲν ζῷον.

Εἰς τὸ Jandringham δὲν εἶνε πλέον οὔτε πριγκήπισσα οὔτε βασίλισσα, ἀλλὰ μιὰ καλὴ νοικοκυρά. Μόνη ὠργάνωσε τὰ περίφημα γαλακτοκομεῖά της, ὅπου μόνη ἐπιτηρεῖ μὲ τὴν κοντὴ φούσταν της καὶ μὲ τὴν ποδιά της. Καὶ ὅταν δὲν ἔχει ἐκεῖ ἐργασίαν γνέθει μαλλίον ὅπως αἱ καλαὶ βασίλισσαι τῆς ἀρχαιότητος, ἐνῷ ἡ πριγκήπισσα Βικτωρία πλέκει ταντέλλα.

Εἰρ. Νικολαΐδου.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ὁ μικρὸς ἀνέγνωσε κατ' ἐπανάληψιν τὸ γράμμα του. Ἀλλὰ μαζὴ μὲ τὴν ἀνάγνωσιν ἐγίνετο μέσα εἰς τὸ μυαλό του σωστὴ ἐπανάστασις. Προφανῶς ὅ,τι εἶχε συμβῆ καὶ ὅ,τι ἀπέβλεπε τὴν γέννησίν του ἦτο πρᾶγμα κακόν, καὶ δι'αὐτὸ καὶ ἡ μητέρα του καὶ ὁ πατέρας του τὰ εἶχαν κρύψει ἀπὸ τὸν κόσμον. Μήπως καὶ αὐτὸς ὁσάκις ἔκαμνε κἄτι, τὸ ὁποῖον ἐθεώρει κακόν, δὲν τὸ ἔκρυπτεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους; Καὶ τὸ εἶχαν κρύψει ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον· αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Μήπως ἡ μητέρα του δὲν εἰξεύρει ὅτι ἠγάπα τὸν Κώστα περισσότερον πολὺ ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζε πατέρα; Καὶ μήπως δὲν εἶχε πολλὰς φορὰς συμβῆ νὰ κάμνουν κρυφὰ ἀπὸ τὸν Παλβίδη κἄτι, τὸ ὁποῖον τὸ παιδὶ, κατὰ παραγγελίαν τῆς μητέρας, ἀπέκρυπτε μὲ μεγάλην προσοχήν. Τί συνέβαινε λοιπὸν, ἦτο κἄτι τόσον τρομερὸν τόσον κακὸν νὰ ἔχῃ πατέρα τὸν Κώσταν!

Πρέπει νὰ λεχθῇ ὅτι ὁ Κοκὸς, ἂν καὶ παιδὶ ὑστερικὸν καὶ πολὺ εὐφάνταστον, δὲν εἶχεν ὅμως μυηθῆ ἀκόμη μὲ ὅλα τὰ δέκα ἔτη του εἰς τὰς πονηρίας τῆς φύσεως αὐτῆς εἰς ἃς εἶναι μυημένα ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του. Εἰς τὸ σχολεῖον δὲν εἶχε ποτὲ φοιτήσει, φίλους, κατ' αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν τοῦ Παλβίδου, δὲν εἶχε, μυθιστορήματα δὲν εἶχεν ἀναγνώσει. Μόνον κἄποτε ἡ μικροτέρα ἐξαδέλφη του τοῦ ἐμπιστεύετο κανὲν μυστικόν της, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἦτο τόσον ἀνόητον καὶ τόσον ἀσυνάρτητον, ὥστε εἶχε σχηματίσει πολὺ παραδόξους ἰδέας καὶ διὰ τὸν ἔρωτα καὶ διὰ τὴν ζωὴν ἐν γένει. Ὅταν πρὸ δύο χρόνων εἶχε πρωτογνωρίσει τὴν Ἄνναν εἶχεν αἰσθανθῆ δι'αὐτὴν κἄτι, τὸ ὁποῖον ὡμοίαζε πρὸς ἀγάπην μεγάλου. Τὴν ἠγάπα, θὰ τὴν ἔπερνε γυναῖκα του, ὅπως ἐσυνείθιζαν νὰ τοῦ λέγουν ἀπὸ μικρὸς ὅπου ἦτο διὰ κοριτσάκια τῆς ἡλικίας του, τὰ μάτια του ἐφλέγοντο, ὅταν τὴν ἀντίκρυζε, ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε δυνατά, ἦτο εὐτυχισμένο κοντά της, ἤθελε νὰ τὸ θωπεύῃ καὶ νὰ τὸ φιλῇ, ἀλλὰ δὲν εἶχε ποτὲ φαντασθῆ τίποτε περισσότερον τούτου. Τώρα ἡ φαντασία του ἀφυπνίζετο, μὲ τὰς ὀλίγας γριφώδεις λέξεις, μὲ τὰς ὁποίας ἡ νταντὰ τῆς μαμᾶς του εἶχε περιβάλει τὸ μυστικὸν τῆς γεννήσεώς του. Καὶ ἤθελε νὰ μάθῃ, μὲ κάθε θυσίαν, τί ἦτο αὐτὸ τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχαν ἀποκρύψει. Αὐτὴ ἡ περιέργεια τὸν ὤθησε νὰ γράψῃ τὸ γράμμα ἐκεῖνο πρὸς τὸν Κώσταν, καὶ ἅμα τὸ ἀνέγνωσε δύο καὶ τρεῖς φορὰς εἶδεν ὅτι δὲν εἶχεν εἰπεῖ τίποτε περὶ αὐτοῦ καὶ ὅτι καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐμάνθανε τίποτε·

Ἐνῷ ἔκαμνε τὰς σκέψεις αὐτὰς εἰσῆλθεν ἡ καμαριέρα τῆς κ. Λάϊν εἰς τὸ δωμάτιόν του.—Baby, σὲ ζητοῦν κάτω. Ὁ κ. Νῖκος φεύγει.

Ὁ μικρὸς ἐπετάχθη ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἀλλ' ὡς νὰ μὴ ἠμποροῦσε νὰ ἀποσπάσῃ τὴν προσοχήν του ἀπὸ τὴν ἰδέαν, ἡ ὁποία τὸν ἐβασάνιζεν, ἐστράφη πρὸς τὴν νέαν ὑπηρετρίαν καὶ τῆς εἶπε γρήγωρα, γρήγωρα καὶ μισοκαταπίνων τὰς λέξεις του: Ξέρεις ἐσὺ παιδιά, ποῦ ἔχουν δύο πατέρας;

Ἡ ὑπηρέτρια ἐξέσπασεν εἰς ἀκράτητα γέλοια. Τί λὲς Μπέμπη;

— Νά! σοῦ λέω, πῶς προχθὲς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἤκουσα νὰ λέγουν οἱ ὑπηρέται ὅτι ἕνα παιδάκι ποῦ μένει ἐκεῖ εἶχε δύο πατέρας. Τὸν ἄνδρα τῆς μαμᾶς του καὶ ἕνα φίλον του.

—Δὲν ντρέπεσαι, μπέμπη, νὰ λὲς τέτοια πράγματα, εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια. γελῶσα καὶ πάλιν.

— Γιατί νὰ ντραπῶ; εἶπεν ὁ μικρός. Εἶναι κακὸν πρᾶγμα αὐτό; Γιατί γελᾷς; Γιατί δὲν μοῦ ἐξηγεῖς αὐτὸ ποῦ σ' ἐρωτῶ. Θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι θέλεις, τὰ κουμπιά μου τὰ χρυσᾶ καὶ τὴν ἁλυσίδα μου.

Ἡ ὑπηρέτρια ἐκύτταζε τὸν μικρὸν μὲ πονηρίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπληστίαν συγχρόνως.

—Θὰ σοῦ δώσω ὅτι θέλεις καὶ χρήματα ὅσα θέλεις, φθάνει νὰ μοῦ πῇς αὐτὸ ποῦ σ' ἐρωτῶ.

Ἡ ὑπηρέτρια εἶδε τὸ παιδὶ μὲ περισσοτέραν ἀκόμη πονηρίαν. Ἐφαίνετο εὐχαριστημένη ὅτι τῇ ἐπροτείνετο ἡ εὐκαιρία καὶ νὰ κερδίσῃ κἄτι καὶ νὰ τὸ μυήσῃ αὐτὴ πρώτη εἰς τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ πρῶτος ἀφέντης της, ἕνας γέρων ἑξήντα χρόνων εἶχε καὶ εἰς αὐτήν, μικρὸ κοριτσάκι, ἄλλοτε ἀνοίξει τὰ μάτια. Ἀφοῦ λοιπὸν ἠρέθισεν ἀρκετὰ τὴν περιέργειαν τοῦ μικροῦ μὲ μισὰ λόγια καὶ ἀσυναρτήτους φράσεις, ἔπειτα τοῦ ἐξήγησε σαφῶς καὶ λεπτομερῶς τὸ ζήτημα εἰς ὅλα τὰ καθέκαστα καὶ τὰς λεπτομερείας του.

Καὶ τὸ παιδὶ αὐτό, ποῦ ἔχει δύο πατέρας, συνεπέρανεν ἡ νεαρὰ ὑπηρέτρια δὲν ἔχει γιὰ τὸν κόσμο, ποῦ ξέρει τὸ μυστικό, κανένα πατέρα· εἶναι νόθον.

Τὸ μικρόν, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησε μὲ ἀγωνίαν ὅλας τὰς ἐξηγήσεις τῆς ὑπηρετρίας εἶχεν αἰσθανθῆ εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν λέξιν, ὡς κἄτι νὰ τοῦ ἔφευγεν ἀπὸ τὸ στῆθος, ὡς ἕνα κενὸν νὰ ἐγίνετο γύρω του, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον, αὐτὸ ἔμενεν ἔρημον καὶ μόνον, ξένον ἀπὸ κάθε φίλτρον καὶ ἀπὸ κάθε στοργήν. Λοιπὸν ἦτο νόθον, ὡς ἦσαν τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα κακαὶ μητέρες, ἀφοῦ τὰ γεννήσουν, τὰ πετοῦν εἰς τοὺς δρόμους. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ἰδική του μητέρα ἐγέλασε τὸν ἄνδρα της καὶ τὸν κόσμον καὶ τὸ ἐκράτησε μαζή της. Ἂν δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ ἤ θὰ τὸ ἐσκότωνε, ὅπως εἶχεν ἀναγνώσει εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι κάμνουν αἱ μητέρες, αἱ θέλουσαι νὰ κρύψουν τοὺς ἔρωτάς των, ἤ θὰ τὸ ἐπετοῦσε καὶ αὐτή.

Αἱ σκέψεις αὐταὶ αἱ τόσον ὀδυνηραί, αἱ ὁποῖαι συνωθοῦντο ἡ μία ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἄλλην μὲ τόσην ὁρμὴν εἰς τὴν παιδικὴν κεφαλήν του τὸ ἔκαμαν νὰ ὠχριάσῃ διὰ μιᾶς καὶ νὰ χάσῃ κάθε διάθεσιν πρὸς προσοχὴν εἰς ὅσα ἐξηκολούθει νὰ τοῦ διεγῆται ἡ φλύαρος ὑπηρέτρια. Ὤ! ἔλεγεν ἐκείνη! Οἱ περισσότεροι πλούσιοι εἰς τὰ σπίτια ὅπου εἶχεν ὑπηρετήσει, εἶχαν τέτοια παιδιά. Ἀλλοῦ οἱ ἄνδρες καὶ ἀλλοῦ αἱ γυναῖκες εἶχαν τὰ μυστικά των. Καὶ ἡ ὑπηρέτρια ἤρχισε νὰ ἀναφέρῃ πρόσωπα γνωστοτάτων οἰκογενειῶν, εἰς τὰς ὁποίας κατὰ τὴν ἀφελῆ ἔκφρασίν της, ὑπῆρχον δύο-τριῶν εἰδῶν παιδιά.

Ὁ μικρὸς εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ ἀηδίαν. Δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ περισσότερα. Τὸ νὰ ἦτο αὐτὸς δυστυχής, καλά! ἐπὶ τέλους! Ἀλλὰ νὰ μανθάνῃ ὅτι καὶ τόσα ἄλλα παιδιὰ καλὰ καὶ ἀνεύθυνα ὡς αὐτός, ἦσαν εἰς τὴν ἰδικήν του θέσιν, αὐτὸ ἔκαμνε νὰ πονῇ ἀκόμη περισσότερον. Ἡ ἐπὶ τόσον καιρὸν

συναναστροφή του μὲ τὴν Ἄνναν καὶ τὴν κ. Λάϊν, εἶχαν ρίψει εἰς τὴν ψυχήν του τοιαῦτα σπέρματα ἀλτρουισμοῦ, ὥστε παρὰ τὸν κανόνα τὸν φυσικόν, κθ' ὃν τόσον ὀλιγώτερον ὑποφέρομεν, ὅσον βλέπομεν γύρω μας καὶ ἄλλους νὰ πάσχουν ὡς ἡμεῖς, αὐτὸ ὑπέφερε περισσότερον, ἐφ' ὅσον ἡ ὑπηρέτρια μὲ μίαν ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν καὶ χαιρεκακίαν, εἰς τὰ ἀναφερθέντα ἤδη ὀνόματα προσέθετε νέα.

Δι' αὐτὸ ἐσηκώθη, ἤνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ του καὶ μὲ πολλὴν περιφρόνησιν ἥρπασεν ἕνα καλλιτεχνικὸν ἀπὸ λευκὸν μέταλλον κουμπαρᾶν, τὸν ὁποῖον ἔρριψεν εἰς τὰ χέρια τῆς ὑπηρετρίας. Πάρε ὅ,τι θέλεις ἀπὸ αὐτοῦ μέσα, τῆς εἶπε, καὶ ἔπειτα βάλε τον πάλιν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπῆρεν ἔπειτα τὸ γράμμα του πρὸς τὸν Κώστα, τὸ ἔσχισεν εἰς μικρὰ κομματάκια καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν, ἡ ὁποία τὸν ἔβλεπε μὲ κἄποιαν ἔκπληξιν, ἐξῆλθε σκεπτικὸς τοῦ δωματίου του.

Κάτω εὗρε συνηθροισμένην ὅλην τὴν οἰκογένειαν. Ὁ κ. Δούαλ, ἡ Ἄννα, ὁ Νῖκος, ἡ θεία του ἡ Ὀλγίνα, ἡ ἐξαδέλφη του καὶ ἡ Ἐμμία. Καὶ ἔπειτα οἱ σύζυγοι Λάϊν καὶ αὐτοὶ μὲ ταξειδιωτικὰ φορέματα. Ἡ Ἄννα ἐφαίνετο ὀλίγον σκεπτική.

Ὁ μικρὸς χλωμὸς ἔτρεξε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Νίκου. Ἦτο ἀδελφός του βεβαίως, αὐτὸ τὸ εἴξευρε πρὸ τόσων ἡμερῶν καὶ ὅμως ἠσθάνετο ὡς νὰ ἦτο ἐντροπιασμένος ἀπέναντί του. Δὲν ἠμποροῦσεν ὡς ἐκεῖνος νὰ λέγεται Μεμιδώφ, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἰπῇ ὁ πατέρας μας, ἂν καὶ ἠσθάνετο ὅτι ὁ Νῖκος τὸν ἠγάπα μὲ ἐντελῶς ἀδελφικὴν στοργήν. Τοῦτο μόνον ἠμπόρεσε νὰ εἰπῇ: πάρε με καὶ μένα εἰς τὸν πόλεμον. Μήπως τὰ μικρὰ παιδιά, δὲν ἠμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν εἰς τίποτε; Καὶ μέσα του ἐσκέπτετο: ἴσως φονευθῶ, καὶ παύσω νὰ ὑποφέρω, ὅπως ὑποφέρω τώρα.

Αὐτὸ ἔλειπεν, ἀπήντησεν ἡ Ὀλγίνα. Νὰ στείλουν καὶ τὰ μωρὰ εἰς τὸν πόλεμον! Καλὲ δὲν περιορίζεσθε Ἀλιγάκι. Τί ἀνοησίες εἶναι αὐτές, Νῖκο; Ἀντὶ νὰ πάρῃς τὴν γυναῖκα σου, νὰ πᾶτε νὰ κάμετε ἕνα ὡραῖο ταξεῖδι εἰς τὸ Παρίσι, νὰ χαρῆτε τὴν ζωήν σας τώρα ὅπου ἔχετε καιρόν, σοῦ ἐκάπνισεν ἡ ἰδέα νὰ πᾷς νὰ σκοτωθῇς ἄδικα. Ἐπὶ τέλους ἐξηκολούθησεν, ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ ἐσὺ θεωρῆσαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑπηρετήσῃς τὴν Ἑλλάδα; Μήπως κἂν τὴν ἐξέρεις; Μήπως ἔχῃς καμμίαν ὑποχρέωσιν ἀπὸ τὸν τόπον αὐτόν.

Ἀλλοῦ ἐγεννήθης, ἀλλοῦ ἀνετράφης καὶ ἐμεγάλωσες, εἰς ἄλλην χώραν χρεωστεῖς καὶ τὴν ζωήν σου καὶ τὴν εὐτυχίαν σου. Ἀπόδειξις ὅτι ἔχω δίκαιον εἶναι, ὅτι ἂν λάβῃς σήμερον ἀνάγκην προστασίας ἡ Ἑλλὰς θὰ σοῦ τὴν ἀρνηθῇ, διότι δὲν εἶσαι ὑπήκοός της. Ἔπειτα τί ἔγεινεν αὐτὴ ἡ μεγάλη σου ἀγάπη πρὸς τὴν Ἄνναν καὶ πῶς τόσον εὔκολα, χωρὶς κἂν νὰ καλοσκεφθῇς, τὴν ἀφίνεις καὶ φεύγεις; Μήπως δὲν εἶσαι εὐτυχὴς μὲ τὴν γυναῖκά σου καὶ δὲν ἔχεις καθῆκον νὰ φροντίζῃς διὰ τὴν ἰδικήν της εὐτυχίαν; Ὡραία ἀγάπη, ἀλήθεια! νὰ τὴν ἀφίσῃς χήραν ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν γάμον σας. Καὶ γιατὶ ὅλα αὐτά, γιὰ τὸν ἀνόητον αὐτὸν πόλεμον;

Ἡ Ὀλγίνα εἶχεν ὁμιλήσει μὲ τόσην ἔξαψιν, μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε κανεὶς δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τὴν διακόψῃ. Αὐτὸ τὴν εἶχεν ἐνθαρρύνει ἀρκετά, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τὴν συνδρομὴν τῆς κ. Λάϊν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσει πολλάκις νὰ ὁμιλῇ κατὰ τοῦ πολέμου. Κρῖμα τὰ ὡραῖα λόγια τῆς κ. Λάϊν, τὰ ὁποῖα καὶ μόνος σου ὡμολόγησες προχθὲς ὅτι ἦσαν πολὺ σωστά.

ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ

Αἱ καϋμέναι αἱ μητέρες κάμνουν τὸ λάθος νὰ νομίζουν τὰς θυγατέρας των ὡς δευτέραν ἔκδοσιν τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ νὰ ζητοῦν νὰ ἐπανεύρουν ὡς ἐντὸς κατόπτρου αὐτὸν τὸν ἑαυτόν των εἰς τὰς θυγατέρας των.

«Μήπως καὶ τῶν δύο μας ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ἡ ἰδία; σκέπτεται ἡ μήτηρ· μήπως δὲν ἔχω καθῆκον νὰ τὴν προστατεύω ἀδιακόπως; Μήπως ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ τῆς λέγω εἰς κάθε βῆμα: Ἀπόφευγε αὐτὴν τὴν ἄκανθαν, ἐγὼ ἐξεσχίσθηκα εἰς αὐτήν· γεύσου αὐτὰ τὰ ὀπωρικά· τὰ εὗρον θυμάσια· πίστευε εἰς τὴν πεῖράν μου καὶ εἰς τὴν ἀγάπην μου: θὰ σκέπτομαι θὰ ἐνεργῶ ἀντὶ σοῦ.»

Καὶ ἐνῷ σκέπτεται οὕτω ἐπανατρέχει τὴν ἰδικήν της ζωήν, καὶ ἐπικαλεῖται τὰς ἀναμνήσεις της ὅταν ἦτο παιδίον καὶ νεάνις, καὶ ξαναρχίζει τὴν ζωήν της, ἀφαιρεῖ, προσθέτει καὶ νομίζει διὰ παρελθόν της ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε παρὰ παραμορφωμένος ἀντικατοπτρισμός· εἰς αὐτὸν ζητεῖ τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ τέκνου της.

Δὲν λέγω ὅτι αἱ παρατηρήσεις αὗται εἶνε ἀπολύτως γενικαί· ἀλλὰ ἐὰν ὅλαι αἱ μητέρες δὲν ἠπατήθησαν τὴν πλάνην αὐτήν, ὅλαι ὅμως ὠνειρεύθησαν τοὐλάχιστον τὸ περίφημον πρόγραμμα καὶ ὑπέφεραν ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀπογοητεύσεις ὅπου φέρει.

Μία γυναῖκα ἡ ὁποία ἠγάπα τὸ τριανταφυλλὶ χρῶμα εἰς τὴν νεότητά της διότι τῆς ἐπήγαινε καλὰ δύσκολα θὰ ἐννοήσῃ πῶς τῆς κόρης της τῆς ἀρέσει περισσότερον τὸ γαλανόν. Αὐτὸ βέβαια εἶνε παιδαριῶδες, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ ὅπου τὸ νευρικόν της σύστημα εἶνε ταραγμένον θὰ εὕρῃ ὅτι ἡ προτίμησις αὕτη τοῦ γαλανοῦ χρώματος εἶνε προσβλητικὴ δι' αὐτήν. Τὸ τριανταφυλλὶ τῆς ἐνθυμίζει ὁλόκληρον παρελθὸν τὸ ὁποῖον αὐτὸ τὸ γαλανὸν φαίνεται ὅτι καταδικάζει.

Οἱ ἦχοι τοὺς ὁποίους ἄλλοτε ἐτραγουδούσαμεν μᾶς ἐπανέρχονται εἰς τὴν μνήμην χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν καὶ τότε ἀκόμη ὅπου δὲν συνειθίζονται. Ἐπανέρχονται, εἶνε ἀλήθεια, ὄχι ὁλόκληροι, ἀλλὰ τοὺς τραγουδοῦμεν· μήπως ἔπειτα πρέπει νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην;

Ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα ἀνακατωμένα εἰς τὴν ψυχήν μας. Καὶ εἰς τοὺς καλλιτέρους τὸ τέλειον ἐπισκιάζεται ἀπὸ τὸ μέτριον· πρέπει νὰ τὰ ἀγαπῶμεν τὰ παιδιά μας μὲ τὰ ἐλαττώματά των. Τὰ παιδιά μας δὲν εἴμεθα ἡμεῖς, αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Πρέπει νὰ χαιρόμεθα ἢ νὰ λυπούμεθα δι'αὐτό; Δὲν εἴμεθα οὔτε ὁ κατασκευαστὴς τῆς λύρας οὔτε ὁ κουρδιστής. Μίαν ἡμέραν ἡ λύρα εὑρίσκεται ἑτοίμη, ὁ ἀέρας περνᾷ καὶ τὸ ὄργανον παίζει μὲ ἤχους ἀπροσδοκήτους οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε ἰδικοί μας.

Αἱ πρῶται αὐταὶ ἁρμονίαι τῆς ζωῆς εἶνε τὸ ἔργον τῆς

Θειας Προνοίας· ἂς προσπαθήσωμεν νὰ τοὺς ἀκούωμεν χωρὶς νὰ ὑποφέρωμεν, καὶ νὰ ὑποταχθῶμεν. Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐπειδὴ εἶνε καὶ αἱ δύο γυναῖκες καὶ πολὺ συχνὰ τῆς αὐτῆς φύσεως εἶνε πολὺ πλησίον διὰ νὰ πλάσσουν ἰδανικὰ καὶ συγχρόνως πολὺ χωρισμέναι ἀπὸ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πεῖραν τῆς ζωῆς διὰ νὰ γνωρίζονται καλῶς εἰς τρόπον, ὥστε ἡ ὁμοιότης των εἶνε ἐνίοτε ἀνήτυχος, καὶ ταραγμένη. Μεταξύ των καμμία ἀπὸ αὐτὰς τὰς χαριτωμένας θωπείας κανὲν ἀπὸ τὰ ἄνθη μὲ τὰ ὁποῖα τὰ ἄτομα τῶν δύο φύλων στολίζουν τὴν ἀγάπην των. Ἀγαπῶνται... χωρὶς μουσικὴν ἐὰν δύναμαι νὰ εἴπω, μὲ τρόπον ἁπλοῦν, σιωπηλόν, βαθὺν βεβαίως, ἀλλὰ ὀλίγον φανερόν. Δὲν πλησιάζουν ἡ μία τὴν ἄλλην παρὰ μὲ φρόνησιν, φοβούμεναι ἀδιακόπως μήπως προσκρούσουν ἡ μία ἢ ἡ ἄλλη εἰς τὴν παραμικρὰν κίνησιν τῆς καρδίας των ἢ τοῦ πνεύματός των. Αἱ ἀμοιβαῖαι παρατηρήσεις των φαίνονται ὡς θυσίαι, κρύπτουν τὴν ἀγάπην των ὡς ἀδυναμίαν, παρατηροῦνται, ἐννοοῦνται καὶ νομίζουν πάντοτε ὅτι μαντεύει ἡ μία τὰς σκέψεις τῆς ἄλλης.

Ἔρχεται στιγμὴ εἰς τὴν ζωήν των, τὰ σύννεφα αὐτὰ διασκεδάζονται, τὰ λυπηρὰ αὐτὰ τίποτε σβύνουν ὡς κακὸν ὄνειρον καὶ ἡ ἀγάπη των λάμπει. Ἡ εἰλικρίνεια, ἡ ὁποία ἐπέρχεται μεταξύ των εἶνε τότε δι' αὐτὰς ἡ μεγαλειτέρα ἀπελευθέρωσις· εἰς ἕνα φίλημα τὸ ὁποῖον ἑνώνει τὰς καρδίας των, ἐξομολογοῦνται, συγχωροῦνται καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν χαρὰν νὰ αἰσθάνωνται ἑαυτὰς ὑπεράνω τῶν καθημερινῶν ἀθλιοτήτων καὶ νὰ εὑρίσκονται ἑνωμέναι,

Ὅταν τὰ δύο αὐτὰ ὄντα ἑνώνουν οὕτω τὰ φιλήματά των καὶ τὰ δάκρυά των, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι καμμία ἀγάπη δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν ἰδικήν των.

(Gustave Droz)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Γ'.

Διακεκριμένην καὶ ἐντελῶς ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν γερμανῶν συγγραφέων κατέχει ἡ βαρονὶς Μαρία vonEbner-Eschenbach, τὸ γένος κόμησσα Dubosky, γεννηθεῖσα ἐν Μοραυΐα κατὰ τὸ 1830· ὅλη ἡ ζωὴ τῆς γυναικὸς αὐτῆς ἀποτελεῖ ἕνα διαρκῆ ἀγῶνα πρὸς χειραφέτησιν ἀπὸ τὰς προλήψεις καὶ ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν ἀσφυκτικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς αὐστριακῆς ἀριστοκρατίας. Καὶ κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ διασπάσῃ ὅλας αὐτὰς τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀλύσεις τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ ἀνέλθῃ ὑψηλὰ εἰς τοὺς ἀνοικτοὺς ὁρίζοντας τῆς διεθνοῦς πνευματικῆς κινήσεως καὶ νὰ λάβῃ θέσιν διακεκριμένην εἰς αὐτήν, ἐπιδεικνύουσα ἰδιαίτερα χαρίσματα πνεύματος καὶ χαρακτῆρος ἰσχυροῦ, χωρὶς νὰ ἀπολέσῃ τὴν ἰδιαιτέραν σφραγῖδα τῆς Γερμανικῆς ἰδιοφυΐας.

Τὸ τελευταῖον της βιβλίον τοῦ ἔτους τούτου τὸ ἐκδοθὲν ἐν Βερολίνῳ παρὰ τοῦ PaeletcI φέρει τὸν τίτλον: Aus Spatherbittagen Ἀπὸ τὰς ἡμέρας προχωρημένου φθινοπώρου.

Ἡ βαρωννὶς εἶναι διηγηματογράφος μᾶλλον ἢ μυθιστοριογράφος· τὸ διήγημά της εἶναι σύντομον, νευρῶδες, μὲ πρόσωπα καὶ χαρακτῆρας καλῶς διαγεγραμμένους. Ἐπιτυχῶς ἰδίως ἀπεικονίζει πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν μὲ τὰς ἡρωικὰς καὶ ἀγνώστους θυσίας εἰς ἃς πρωταγωνιστοῦν αἱ γυναῖκες.

Ἡ πονεμένη μητέρα νεκροῦ θύματος ὑπερβολικῆς πνευματικῆς κοπώσεως ἐπιβληθείσης ἀπὸ σκληρὸν πατέρα, ἡ σύζυγος ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα ἀπὸ τὸν ἄνδρα της ἐν τῇ εὐτυχίᾳ καὶ ἐπανερχομένη εἰς τὴν οἰκογενειακὴν στέγην ἐν τῇ δυστυχίᾳ, ἰδοὺ εἰκόνες αἱ ὁποῖαι μὲ τὸ νέον της βιβλίον προστίθενται εἰς τὴν πλουσίαν πινακοθήκην τῶν διηγημάτων της.

Μὲ τὸν Γουλιέλμον Jensenu κλείει ἡ σελὶς τῶν γηραιῶν διδασκάλων, μὲ τὸν Jensen, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἡλικίαν τοῦ Wilbrandt καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐξέλιξις ἔγεινε βαθεῖα, ὁμαλή, χωρὶς μεταπτώσεις ἀποτόμους, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἅλματα εἰς ὕψη, ἀνάλογα πρὸς τὰ τοῦ συγγραφέως τοῦ Rothenburger.

Ἀλλ' ὅτι ἀναπληροῖ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Jensen πρὸς ἀπεικόνισιν ἰσχυρῶν χαρακτήρων εἶναι ἡ ἔμφυτος δύναμις του εἰς τὴν περιγραφὴν καὶ ἀναπαράστασιν τοπίων. Εἶναι ὁ μοναδικὸς τοπιογράφος τῆς φιλολογίας καὶ ἐπὶ πλέον κινεῖται ἐλευθέρως εἰς πάντα τόπον καὶ πᾶσαν ἐποχήν. Τὰ καλλίτερα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἔργα του εἶναι: Eine Schuld ὅπου ἀπεικονίζεται ἴσως ὁ ἴδιος συγγραφεὺς καὶ τὸ ὁποῖον πλὴν τῆς ποικιλομόρφου πλοκῆς του παρουσιάζει σκινάς, καὶ μεταχειρίζεται φράσεις αἱ ὁποῖαι τὸ περιβάλλουν μὲ μορφὴν ἂν ὄχι καθαρῶς κλασικήν, βεβαίως ὅμως πολὺ ἀρχαΐζουσαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Π α τ ρ ὶ ς, ἔργον ἐπίσης τελευταῖον, εἶναι ὡραῖον, ἴσως τὸ ὡραιότερον τῶν ἔργων του. Δι' αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς θέλει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ πατρὶς δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν φυλὴν καὶ εἰς τοὺς προγόνους, ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ λαμβάνῃ τὰς μεγαλειτέρας ἐντυπώσεις καὶ νὰ αἰσθάνεται καὶ ἐμπνέεται ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα πάθη.

Πρὶν νὰ μεταβῶμεν εἰς τοὺς νεωτέρους καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ὁ Richard δικαιοῦται νὰ ἀναφερθῇ ἐνταῦθα μετὰ τὴν τελευταίαν ἔκδοσιν δύο μικρῶν καὶ σύντομων ἔργωντου, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναδεικνύεται ἰσχυρὸς καὶ πρωτότυπος λάτρις καὶ θαυμαστὴς τοῦ ὡραίου τὸ ὁποῖον ἀποδίδει μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ δυνάμεως.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΚΛΕΜΕΝΤΙΝΑ ΕΛΕΝΗ ΝΤΥΦΩ

Β'. Βραβεῖον τοῦ Salon τῶν Παρισίων κατὰ τὸ 1902.

Μεταξὺ τῶν βραβευθέντων καλλιτεχνῶν εἰς τὸ Salon τοῦ 1902 ἀναγράφεται μὲ βραβεῖον Β' καὶ τὸ ὄνομα τῆς δος Dufau διὰ τὴν ὡραίαν της σύνθεσιν τοῦ Φ θ ι ν ο π ώ ρ ου, ἣν ἠγόρασεν ἡ Κυβέρνησις καὶ κατέταξεν εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου.

Ἡ δις Dufau ἄλλως τε καὶ εἰς τὰ Salon προγενεστέρων ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1895 ἔτυχε καὶ διακριτικοῦ μεταλλίου καὶ τοῦ βραβείου τοῦ ἱδρυθέντος παρὰ τῆς ἀοιδίμου Marie Bashkirticff. Καὶ κατὰ τὸ 1897 ἡ δις Dufau ἐλάμβανε ἄλλο πάλιν μετάλιον καὶ βραβεῖον χρηματικὸν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν καλλιτεχνικῶν κέντρων τῆς Ἰταλίας.

Μερικαὶ ἀπὸ τὰς βραβευθείσας εἰκόνας της, ὡς τὰ ναυτόπαιδα, ὁ Ρυθμὸς καὶ ἡ Ἱσπανία τόσον ἐφημίσθησαν, εἰς τιμὰς ἀπιστεύτους ὥστε ἐπωλήθησαν. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸ ὄνομά της ἐφέρετο μετ' ἐπιμονῆς μεταξὺ τῶν δικαιουμένων εἰς τὸ Α'βραβεῖον τὸ ὁποῖον ἔχασε διὰ δύο ψήφους. Μαθήτριατοῦ Bouguereau, τοῦ Tunef Robert τοῦ Fleury καὶ τοῦ Ferrier, ἡ δις Dufau δὲν ὀφείλει εἰς τοὺς διδασκάλους της τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν βεβαιότητα τῆς χειρὸς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὡραίου σχεδίου. Ἀλλὰ εἰς τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἔντονον σύνθεσιν, εἰς τὸ ὅλον ζωὴν χρῶμα τὸ ἔργον της ἀποπνέει τὴν ἰδιαιτέραν ἀτομικότητα τῆς ζωγράφου, τὴν καλλιτεχνικὴν οὕτως εἰπεῖν ἰδιοσυγκρασίαν, τῆς ὁποίας κάθε ἔκθεσις δίδει καὶ νέα ἑκάστοτε γνωρίσματα.

Εἶναι ἀληθὴς καλλιτέχνις, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἀπέκτησε τελευταίως πολλὴν δημοτικότητα καὶ ἡ ὁποία συνδυάζει καὶ νεότητα, καὶ χάριν φυσικὴν καὶ κάλλος μὲ μίαν πρωτότυπον καὶ ἰσχυρὰν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Εἶνε καμμία πενηνταριὰ χρόνια ἀποῦ ἕνα καράβι ναυάγησε στὰ παράλια τοῦ Bugueléς στὸ Peuvénan. Οἱ κάτοικοι μάζεψαν ὡς δώδεκα πτώματα ποῦ ηὕρανε στὴν ἄμμο καὶ στὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας, καὶ ἐπειδὴ δὲν ξέρανε ἂν ἤτανε χριστιανοὶ ἢ ὄχι τοὺς θάψανε κάτω στὴν ἀκροθαλασσιὰ στὸ μέρος ποῦ τοὺς ηὕρανε. Μεταξὺ στοὺς ναῦτες ἤανε τὸ πτῶμα ἑνὸς ὡραίου νέου ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἤτανε πλούσια ντυμένος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καὶ γιὰ αὐτὸ νόμισαν πῶς ἤτανε ὁ πλοίαρχος. Στὸ τέταρτο δάκτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του, φοροῦσε ἕνα χονδρὸ χρυσὸ δαχτυλίδι ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἤτανε γραμμένα γράμματα ἄγνωστης γραφῆς.

Στὸ Bugueléς κάθουντανε τίμιοι ἄνθρωποι καὶ κανένας δὲν ἄγγιξε τὸ δαχτυλίδι αὐτό. Θάψανε τὸ νέο πλοίαρχο μαζὺ μὲ τὸ πολύτιμο κόσμημά του.

Εἶχανε περάσει χρόνια καὶ λίγο, λίγο ξέχναγαν τοὺς ναυαγισμένους, μονάχα καμμὰ φορὰ ποῦ περίμεναν τοὺς ἄνδρες τους, ποῦ ἤτανε στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα, ἡ γυναῖκες καθισμένες στὴν ἀμμουδιὰ θυμόντουσαν τὸν ὡραῖο καπετάνιο, καθὼς τὸν ἔλεγον, καὶ τὴν χονδρὴ χρυσὴ ἀρραβώνα ποῦ φοροῦσε.

Τὴ πρώτη φορὰ ποῦ ἄκουσε νὰ διηγοῦνται τὴν ἱστορία αὐτὴ ἡ νότα Παραθέων, μιὰ ράφτρα ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση καὶ ὅλην τὴν νύκτα ὀνειρεύουνταν τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι ποῦ πεθαμένου καπετάνιου ποῦ ἔλεγαν πῶς ἤτανε τόσο ὡραῖο ὅλες ἡ γυναῖκες ποῦ χωριοῦ. Τὴν ἄλλη μέρα το συλογίζουνταν ἀκόμη, καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ ἴδιο καὶ ὅλες τὲς ἄλλες καὶ τῆς ἔγινε συνήθεια. Ἤτανε ἀρκετὰ φιλάρεσκη ὅπως εἶνε πολλὲς ἀπὸ τὶς νέες ράφτρες καὶ συλογίζουνταν πῶς ἕνα κόσμημα εἶνε καμωμένο γιὰ νὰ λάμπη στὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ὄχι νὰ βρίσκεται θαμένο στὰ σκότη τοῦ τάφου. Γιὰ πολὺ καιρὸ ὅμως ἔδιωχνε τὴν σκέψη αὐτή. ἀλλὰ ἰτό ἐπάγγελμα της αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ τὸ συλλογίζεται. Ὅταν ἔρραβε στὰ σπίτια τῆς Bugueléς, καὶ αὐτὸ ἐγίνουντον κάθε μέρα, ἀναγκάζουνταν νὰ κάθεται τσὸ τραπέζι ποῦ ἤτανε ἐμπρὸς στο παράθυρο καὶ ὅλα τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν αὐτοῦ τοῦ τόπου βλέπουνε πρὸς τό μέρος τῆς θαλάσσης.

Τέλος δὲν κρατήθηκε ἡ δύστυχη.

Μιὰ βραδιὰ ἄμα τελείωσε τὴν δουλειὰ της ἔκαμε πῶς γύριζε σπίτι της, ἔπειτα ἀφοῦ βεβαιώθηκε πῶς δὲν τὴν ἔδλεπε κανένας, κατέβηκε σιγά, σιγὰ. ὡς τὴν ἀκροθαλασσιὰ.

Ὁ τόπος ποῦ εἴχανε θάψει τοὺς ναυαγοὺς ἤτανε συμαδεμένος μὲ ἕνα χονδρὸ σταυρὸ καμομένο ἀπο ξύλο δουτηγμένο σὲ κατράμι, τὸν ὁποῖο εἴχανε βάλει ἀκριβῶς στὴ θέση ποῦ εἴχανε θάψει τόν καπετάνιο. Ἄμα νυχτόσει καλὰ ὅλοι οἱ ψαράδες ἔχουνε γυρίσει σπίτια τους καὶ ἔτσι ἡ Νότα Παραθέων δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ πῶς θὰ τὴν ἀνησυχήσῃ κἄνείς. Γονάτισε καὶ ἄρχισε νὰ σκάβῃ μὲ νὰ νύχια τῆς τὴν ἄμμο. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο κατόρθωσε νά τραβήξῃ το ἕνα χέρι τοῦ πεθαμένου, το ἀριστερό. Τὸ δαχτυλίδι ἤτανε πάντα στὴ θέση του. Ἐδοκίμασε νὰ το τραβήξῃ ἀλλὰ το ξεραμένο δέρμα εἶχε κάνει διάφορα ἐμπόδια, ἐδοκίμασε μὲ το ψαλίδι τῆς, ἀλλὰ κόπος χαμένος δὲν ἔκανε τίποτε γιατὶ τό ψαλίδι δὲν μποροῦσε νὰ κόψῃ το δέρμα αὐτό το ξεραμένο ἀπό το ἀλλὰτι τῆς θάλασσας. Τότε ἀπελπισμένη ἄρπαξε το δάχτυλο καὶ μὲ τὰ δύο της χέρια καὶ το ἐτράβηξε μὲ ὅλην τὴν δύναμη ὡς ποῦ το ἐδγαλε. Ἔπειτα ξανάθαψε μέσα τσὴ ἄμμο το χέρι, ξεσκόνισε τὴν ποδιά της καὶ ἔφυγε πέρνοντας μαζὺ το δαχτυλίδι.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ δουλιά της ὅπως πάντα, μονάχα ἤτανε ἀκόμη κατακίτρινη.

— Τί ἔχεις Νότα; τὴν ρώτησε ἡ νοικοκυρό.

— Τίποτε, λιγάκι πονοκέφαλο, θὰ περάσῃ.

Καὶ ἄρχισε το ράψιμό της.

Ἀλλὰ το κακὸ ἀντὶ νὰ περάσῃ ἔγινε μεγαλείτερο ὡς ποῦ ἀνάγκασε τὴν Νότα ν' ἀφήσῃ τῆ δουλειά της καὶ ἔφυγε μουκρίζοντας ἀπο τον πόνο.

Μόλις εἶχε στρίψει τὴν γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ ἄκουσε μεγάλην ταραχὴ τοο χωριό. Μάγκες ποῦ παίζανε τσὴν ἀμμουδιὰ γύρισαν πίσο φονάζοντας.

— Ἐλάτε νὰ δῆτε κατεβάτε νὰ δῆτε!

— Τί;

— Τί ἔγινε «σ:ο νεκροταφεῖο τῶν ναυαγῶν»!

Ὅλη ἡ Bugueléς ἄντρες καὶ γυναῖκες κατέβηκαν πίσοτους ὡς τὴν ἀκροθαλασσὰ. Ὅταν ἔφτασαν κάτω, νὰ τί εἶδαν.

Κοντὰ στον κατραμομένο σταυρό, ἔβγαινε ἕνα μανίκι μπλούζας; μέσα ἀπο τὴν ἄμμο, καὶ ἀπο το μανίκι ἔβγαινε ἕνα χέρι καὶ τὰ δάχτυλα αὐτοῦ τοῦ χεριοῦ ἤτανε κλεισμένα καλά, ἐκτός ἕνα, το τέταρτο το ὁποῖο στέκουνταν ἀνοιχτό, ὁλόϊσιο 'σὰν νὰ φοβέριζε. Εἴπανε πῶς κἄποιον ἔδειχνε ἐκεῖ ἀπάνω στο χωριό. Στὴν ἀρχή, το δάχτυλο φαίνουνταν ἕνα βαθὺ ξέσχισμα το ὁποῖο ἔκανε μιὰ στρογγυλὴ πληγή.

Μιὰ ἀπο τὶς γυναῖκες ποῦ ἤτανε ἐκεῖ, εἶπε.

— Εἶνε τὸ δάχτυλο ποῦ φοροῦσε το δαχτυλίδι· τοῦ το κλέψανε καὶ το ζητάει.

— Ἂς το ξαναθάψουμε αὐτο το χέρι. εἶπε ἕνας ἄντρας.

Καὶ το ψανασκέπασαν μὲ τὴν ἄμμο.

Το πλῆθος ἔπειτα ἔφυγε καὶ ὅταν το βράδυ γύρισαν πίσω ὅσοι ἔλειπαν στὴ θάλασσα τοὺς διηγήθησαν τί συνέβηκε, καὶ ὅλων ἡ γνώμη ἤτανε πῶς εἶχε γίνει ἱεροσυλία.

Ἐκείνη τὴ βραδιὰ κοιμήθηκαν ἀργὰ στὶς καλύβες καὶ κοιμήθηκαν κακά.

Μόλις ξημέροσε οἱ πλέον ἀνυπόμονοι ἔτρεξαν στο «Νεκροταφεῖο τῶν ναυαγῶν». Καὶ πάλι το δάχτυλο ἤτανε σηκωμένο ἐπάνω στὴν ἴδια ἄμμο.

— Ἂς ξαναδοκιμάσουμε, εἶπανε

Καὶ ξαναχόσκνε στὴν ἄμμο το χέρι ὅπως εἴχανε κάμει καὶ τὴν προηγουμένη μέρα, ἔπειτα μαζέψανε κομάτια ἀπο σπασμένους βράχους καὶ τὰ βάλανε ἀποπάνου.

Ἔπειτα ὅμως ἀπο δύο ὧρες το δάχτυλο ξαναφάνικε οἱ πέτρες φαίνουνταν πῶς τραβήχτηκαν μονάχες τους; ἀπο σεβασμό καὶ ἔκαναν γύρο ποιό μακρυά.

Τότε καταφύγανε σὲ ἄλλα μέσα.

Ὁ παππᾶς τῆς Penvénan μαζὺ μὲ ἕνα ψάλτη καὶ ἕνα παιδὶ τοῦ χωριοῦ ἤρθε νὰ ἐξορκίσει τον πεθαμένο καὶ νὰ τον ἁγιάσῃ.

Ἀλλ' ὁ ὅμορφος πεθαμένος δὲν θὰ ἤτανε φαίνεται χριστιανός, γιατὶ το χέρι ἔμενε στὴ θέση του.

— Ζητάει τὴν ἀρραβόνα του, ξαναεῖπε ἡ γυναῖκα ποῦ εἶχε μιλήσει τὴν πρώτη φορά.

Τώρα ὅλοι σκέπτουνταν ὅπως αὐτή. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν βροῦνε νὰ τοῦ τὴν ξαναδόσουνε;

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ φάνηκε στο δρόμο ποῦ φέρνει ἀπο τὴ θάλασσα στὰ σπίτια τῆς Beguelés ἡ Νότα Παραθέων, ἡ ράφτρα. Τοὐλάχιστον ἡ νοικοκυρὲς τὴν γνώρισαν ἀπο το φόρεμα της καὶ ἀπο τὴν καλοκαμομένη καὶ φρέσκα ποδιά της Ἀλλὰ το ἕνα χέρι της το εἶχε δεμένο.

Προχωροῦσε σιγά, σιγὰ καὶ σὲ κάθε βῆμα ποῦ ἔκανε ἔδγανε μιὰ φωνὴ πόνου.

Ὅταν ἔφτασε τοὺς ἄλλους, τοὺς περεκάλεσε μὲ νόημα νὰ τὴν ἀφήσουνε νὰ περάσῃ.

Μὲ το χέρι ποῦ δὲν ἤτανε δεμένο βαστοῦσε ἕνα χονδρὸ χρυσὸ δαχτυλίδι

... Μαντεύετε τὰ ἄλλα! ..

Οἱ ἄντρες θέλησαν νὰ τὴν κακομεταχειριστοῦνε τὴν Νότα.

Τότε ἐκεῖνη ἔλυσε το δεμένο χέρι της. Ἐπήγανε κοντὰ ὅλοι καὶ εἴδανε πῶς το χέρι αὐτό εἶχε χοντρήνει ὑπερβολικά: εἶχε γίνει ἕνα τερατόδες χέρι: ἕνα δάχτυλο, προ πάντων, το τέταρτο, εἶχε γίνει πολὺ μεγάλο καὶ σκληρό. φαίνουνταν σὰν δάκτυλο πτώματος. Τότε ἔφυγαν μακρυὰ σὰν νὰ ἤτονε κολασμένη·

Τὴν ἀπάντησα πολλὲς φορὲς στοὺς δρόμους μὲ το χέρι δεμένο πάντα μὲ κουρέλια. Δὲν μποροῦσε πλέον νὰ μιλήσῃ ἀλλὰ ἐγόγγυζε λυπητερά.

Ὅσο γιὰ τον ξένο καπετάνιο ἀπο τότε ἀναπαύεται ἥσυχος, μὲ τὴν ὡραία χουσῆ του ἀρραβώνα στο δάχτυλο καὶ Ἴσως ὀνειρεύεται τὴν «ὡρία» ποῦ τοῦ τὴν ἔδωκε.

(Anatol le Braz)

ΧΡΙΣΤΙΑΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Αἱ χριστιαναὶ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος ἤρχισαν νὰ δίδουν καὶ ἀπτότερα σημεῖα τῆς θρησκευτικῆς των εὐλαβείας διὰ τῆς ἐκδόσεως περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ Ἀνάστασις.

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸ σωματεῖον, τὸ ὁποῖον ἱδρύθη πρὸ ἑνὸς ἔτους τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Père Loyzon καὶ τῆς χριστιανικωτάτης συζύγου του, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κ. Ἀντωνίας Μπόταση.

Τὸ σωματεῖον τοῦτο ἀνέλαβεν, ὡς γνωστόν, τὴν ἀνύψωσιν τοῦ κλήρου, διὰ τῆς συγχρωτίσεως τῶν οἰκογενειῶν τῶν κληρικῶν μετὰ τῶν ἀνεπτυγμένων παρ' ἡμῖν τάξεων, καὶ ἐν γένει διὰ τῆς παροχῆς συνδρομῆς, ὑποστηρίξεως ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἐξυψώσεως τοῦ κλήρου.

Τὸ ἔργον τῶν κυριῶν, ἀρκετὰ δύσκολον καὶ ἐπίμοχθον, θέλει βεβαίως ἐπιτύχει, ἐὰν διὰ τῶν εὐγενῶν ἐνεργειῶν τοῦ σωματείου τούτου κατορθωθῇ καὶ ἡ ἐπέμβασις τῆς πολιτείας καὶ ἡ διὰ νόμων καὶ συστάσεως εἰδικοῦ ταμείου ὑλικὴ ἐξασφάλισις τοῦ μέλλοντος τῶν ἱερέων.

Τὴν διεύθυνσιν τοῦ χριστιανικοῦ τούτου περιοδικοῦ ἀνέλαβεν ἡ πρόεδρος τοῦ σωματείου κ. Ἀντωνία Μπόταση, εἰς ἣν εὐχόμεθα τελείαν καὶ πλήρη ἐπιτυχίαν εἴς τε τὸν δημοσιογραφικὸν ἀγῶνα καὶ ἐν γένει εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρείαν της σωματείου.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ντομάτες πλακί. Τρίβετε ἀρκετὴ ψύχα ψωμί, ψιλοκόπτετε μαϊντανὸ καὶ σκόρδο, ἄλάτι καὶ πιπέρι καὶ ἀνακατόνετε ὅλα μαζή. Ἀλοίφετε μία καραβάνα μὲ λάδι, κόπτετε εἰς δύο ὁριζοντίως κάθε ντομάτα καὶ ἀπαλὰ τὰς σφίγγετε νὰ ᾖ τὸ ζουμὶ καὶ τὰ κουκούτσια των. χωρὶς νὰ χαλάσουν. Ἐπάνω εἰς τὸ λάδι στρώνετε ἓν στρῶμα ἀπὸ τὸ μῖγμα ὅπου ἔχετε ἑτοιμάσει, ἔπειτα τοποθετεῖτε ἀνάποδα μὲ τὰς κορυφὰς κάτω τὰ ἡμίσει τῶν ντοματῶν σας, τὰς σκεπάζετε μὲ ἓν στρῶμα ἀπὸ τὸ ἄνω μῖγμα, καὶ ὀλίγον λάδι προσθέτετε τὰ ἄλλα ἡμίση ὥστε νὰ σκεπασθοῦν ἡ ντομάτες, στρώνετε καὶ πάλιν ἓν στρῶμα μῖγμα, λάδι καὶ σιγοψήνετε ἢ στέλλετε εἰς φοῦρνον.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λέκκα, παρὰ τὸν ἀρ. 10 πτωχὴ φθισικὴ νεᾶνις, περὶ ἧς ἐγράφομεν καὶ ἄλλοτε ἐστάλη εἰς Κρήτην πρὸς ἀλλαγὴν κλίματος. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ στερεῖται τῶν μέσων πρὸς συντήρησιν. Ἀπευθυνόμεθα εἰς τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα κάθε γυναικὸς φιλανθρώπου πρὸς παροχὴν συνδρομῆς εἰς τὴν πτωχὴν κόρην. Πᾶσα συνδρομὴ ἂς ἀπευθυνθῇ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κουμουνδούρου ἀριθ. 25 οἰκίαν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν: Σμαράγδας Δασκαλάκη.

Ὁ γνωστὸς κουρδιστὴς καὶ ἐπιδιωρθωτὴς πιάνων κ. de Carli, ὁ τέως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κραναῶν ἔχων τὸ κατάστημά του, μεταφέρει αὐτὸ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας, ἀρ. 78. Β' οἰκίαν Βακᾶ, ὅπου δύναται νὰ ἀποτανθῇ πᾶσα κυρία ἔχουσα εἴτε νὰ ἐπιδιορθώσῃ εἴτε νὰ κουρδίσῃ κλειδοκύμβαλον.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ ὑφάντριαί μας μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀναδεικνύονται καὶ κάμνουν τὸν δρόμον των εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνοίγουν εὐρύτερον τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς γυναικείας βιομηχανίας ὁ ὁποῖος χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Νέον τώρα ἐργοστάσιον ἱδρύθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 15 ὑπὸ μιᾶς ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑφαντριῶν, ἡ ὁποία εἰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν τέχνην εἶναι ἐφάμιλλος μὲ τὰ ἄριστα εἰς τὸ εἶδος αὐτό. Εἶνε ἡ κ. Μαρία Δραμητινοῦ, τεχνίτρια ἀρίστη καὶ εἰς τὰ ἀραχνοειδῆ καὶ εἰς τὰ φουλάρια καὶ εἰς τὰ πυκνὰ μεταξωτὰ καὶ εἰς τὰς χρυσᾶς ἐσάρπας καὶ εἰς τὰ μαντυλάκια, τέλος εἰς ὅλα τὰ εἴδη διὰ τῶν ὁποίων στολίζεται τὸ γυναικεῖον κάλλος καὶ ἀναδεικνύεται ἡ νεότης ὡραία καὶ σφριγηλὴ καὶ ἡ ὥριμος ἡλικία ἀνακτᾶ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀνθηρότητα.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΧΟΥΣ ΚΟΥΚΟΥΛΙΩΝ

Εἰδοποιοῦνται οἱ πωληταὶ κουκουλίων Ἀττικῆς καὶ λοιπῶν μερῶν ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὰ Καταστήματα τῆς Κας Σπάρτης Καρασταμάτη ἔναντι Βασ. Σταύλων, καὶ συνεννοηθῶσιν ἀπ' εὐθείας. Τιμαὶ ἱανοποιητικαί.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΙΕΙΟΝ
Ι. Δ. ΤΣΑΜΗΣ

Ὑποδηματοποιοῦ ἀπάσης τῆς Β. Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Υ τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑφ' ἁπάσης τῆς ἐκλεκτῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἥτις προμηθεύεται παρ' αὐτοῦ τὰ ἀπαραμίλλου κομψότητος ὑποδήματά της, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ὅμως ἐα,ινῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἄριστα καθόσον θὰ κατασκευάζωνται εἰς κομψοτάτατας φόρμας προσφάτως κομισθείας ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μὲν ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναρθιμήτους χρωματισμούς.

Παναθήναια : — Δεκαπενθήμερον εἰκονογραφημένο περιοδικόν.

Διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης : **Κίμων Μιχαηλίδης**

Τίμημα ἐγγραφῆς : Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος δρ. 25

» » ἓξ μῆνας » 13

Ἐξωτερικοῦ τὰ αὐτὰ εἰς ποσὰ χρυσόν.

Ἀθῆναι 18. Ὁδὸς Φιλελλήνων.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαί μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτρίας καὶ ἀνταποκριτάς μας.